

Fugaç

Josep M. Benet i Jornet

Fugaç

SEGON ACTE

NOIA. Ho has reconegut. No tornis de seguida. Vull parlar, ara sí, i vull que em sentis, però no vull veure't mentre parlo. M'has explicat un record de temps enrere, un record de debò, autèntic. Ara jo vull explicar-te'n un del temps que encara ha de venir. No podem saber què passarà, d'aquí a un temps, i de segur que no passarà el que vaig a dir-te. T'explicaré una mentida. No surtis, espera. Fins que no hauré acabat tingues paciència i espera. Un record especial: la mare s'haurà mort, imaginem-ho. No et moguis. No et mouràs, oi? Si la mare es morís... No vull que es mori. Si la mare es morís, plorariem. Ens trobaríem massa sols. Comprariem, comprarem un ram de clavells, no un ram qualsevol, un ram immens, el més gran que trobem, perquè els clavells li agraden, i el posarem damunt el seu fèretre. No servirà de res, serà un gest inútil. Llavors et demanaré que la incinerin i tu diràs que sí, que el que jo vulgui, i la incinerarem i d'aquesta manera el seu cos passarà de ser dolç i acollidor a ser un grapat de restes i de pols, sense la vergonya de la putrefacció. Escamparem les cendres al mar. És on s'escampen quan no se sap què fer-ne i quan no es té cap idea més original. Les escamparem al mar, de nit, potser, una nit melancòlica perquè nosaltres ens sentirem melancòlics. Una nit, posem per cas, com aquesta. Després... Després tu no t'ajuntaràs amb cap altra dona. Conservaràs el record de la mare, seràs un vidu eternament fidel. La gent dirà: aquest home exagera. Alguns se'n riuran, a esquena teva, i d'altres, en canvi, admiraran la fermesa de la teva decisió. Jo em quedaré a casa. No me n'aniré. M'ocuparé de tu. Per sempre. Una filla sacrificada, que malgastarà la seva vida d'una manera absurda, d'una manera insensata. (Pausa.) Jo m'ocuparé de tu, tu t'ocuparàs de mi, i no hi haurà en tot el món dos amants tan feliços com nosaltres. (Pausa.) He acabat.